

svojom snažnom intuicijom predosjećala skori odlazak. No, vrlo se živo zanimala za zbivanja u knjižnici i gradu, govorila je o planovima za objavljivanje knjige Husnjevih zapisa i knjigu pripovjedaka. Njezine joj je zadnje dane olakšala obitelj Levaković koja se brižno za Boženu skrblila u posljednjih nekoliko godina, njezina prijateljica od djetinjstva Branka Vrabec i susjeda Nena Boršo. Božena je ostala bistra i vrc-kava duha sve do kraja, do zadnjeg dana je izbjegavala bolnicu, no kao što je rekla svojoj najvećoj prijateljici Branki, spoznajom da ne može pisati izgubila je smisao svojeg daljnjeg života.

Zahvalna sam Boženi za beskarajne sate razgovora, za njene priče o djetinjstvu i mladosti, o odlasku u partizane, o staroj Koprivnici i Koprivničancima, za otkrivanje inspiracija njenog pisanja. Svoj rodni grad je obožavala, a posebnu empatiju je gajila za male ljude. Grad joj se odužio medaljom 1998. godine.

Otišla je naša Božena s one strane oblaka. Zauvijek nas je ostavila 3. siječnja ove godine. Hvala joj na svemu, a obitelji Loborec i obitelji Levaković u ime Knjižnice i čitaonice "Fran Galović" i osobno ime izražavam najdublju sućut. Po želji pokojnice, njeno će tijelo biti kremirano nakon ispraćaja s koprivničkog Gradskog groblja danas u 13 sati, a urna će biti položena u obiteljsku grobnicu na koprivničkom groblju u krugu rodbine i prijatelja.

Maja GJEREK LOVREKOVIĆ

Društvo hrvatskih književnika

DRUGI POGLED

(za Boženu Loborec)

Vidiš li, kako u daljini nestaju labudovi,
Kao srebrni konfeti na vodi
I kako se lice anđela
Skriveno u oblaku okreće
Prema zaleđenom zrcalu i zemlji,
Kao svjetlost kroz napukle karike lanaca, slobodi.

To netko tiho prolazi šumom
Ne ostavljajući trag u snijegu.
Samo mu usne na čas zaškripe u nježan
Zvuk kojim zvono struže
O sivu vunu magle uz rijeku,
Kao srce o tihu brazdu izoranu umom
I bijeli je Bog ponovno stvaran,
Kao usklik dima iznad kuće na brijegu.

I već je prhnula ptica
Iz sna probuđena korakom
Od kog podrhtava rub zvijezda,
A snježna se grana savila

Kao bijela vjeverica ili ruka
Omotana čipkom, koja čeka
Duže od života, no kraće od suznog bljeska.

Nekog. U plaštu, srebrnom i zlatnom,
Nekog sa zemlje i s neba,
A on hoda, visok, među krošnjama,
I puni zrnca skrivenih cvjetova nadom
U kraljevstvo, koje zovemo Tajnom,
Uvijek kad ljubav ime svog doma zatreba.

Vidiš li, kako u daljini dižu se labudovi,
Pernate duše odjevene u otmjene ptice,
Kao da ih pomiče nevidljiva ruka
Onog, koji prolazi zamišljen uz Dravu,
Dok samo krila iscrtavaju njegovo lice
I osmijeh, što se uz smijeh pretvara u dugu,
I nose u nebo pogled suznih trepavica
Koji otapa kristalnu travu,
A prvu ljepotu, zauvijek, pretvara u drugu...